

[Indenrigsministeren.]

Likviditetsfonden. Ja, det lod sig høre, at noget saadant kunde være Tilfældet. Men i saa Fald maatte man vel vente, da saadanne Opkøb formentlig vil gælde alle Obligationer, men dog vel særlig Obligationer i aabne Serier, at det indbyrdes Forhold mellem Obligationskurserne i de lukkede og de aabne Serier havde forrykket sig til Skade for Kurserne i de lukkede Serier. Hvis det ærede Medlem imidlertid vil se Kurslisten efter i det Blad, han redigerer, vil han se, at det ikke har været Tilfældet, tværtimod. Hvis man tager et almindeligt Overblik over Obligationskurserne, siden dette Lovforslag blev forelagt, tror jeg, man tør sige, at de lukkede Seriers Kurser har bedret sig i Forhold til de aabne Seriers, hvad der altsaa ikke vilde være muligt, hvis der var blot Gran af Realitet i, hvad det ærede Medlem har sagt her i Dag, at denne Lovgivning vil virke ødelæggende paa Obligationskurserne.

Saa maa jeg maaske have Lov til at gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af det principielle Syn, det ærede Medlem fremsatte i Gaar vedrørende Spørgsmaalet om Indgreb overfor Renten og Rentefodens Højde. Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det principielle Synspunkt, det ærede Medlem staar som Talsmand for, er dette, at vilkaarlige Indgreb overfor den Rentehøjde, som fastsættes gennem det ukontrollerede Tilbud og Efterspørgsel, vil mislykkes og ikke kan ske med Virkning; men derefter har det ærede Medlem erkendt, at Banker og Sparekasser selv kan fastsætte en anden Rentefod end den, som Tilbud og Efterspørgsel i Øjeblikket har skabt. Herefter maa det ærede Medlem erkende overfor mig, at han har forladt sin principielle Betragtning og har ført Debatten hen paa det Opportunitetsspørgsmaal, om Renten skal være en halv Procent højere eller en halv Procent lavere. Det er altsaa underkastet et Skøn, paa hvilket Punkt Pengemarkedet giver Mulighed for at standse.

Stein: Maa jeg til den højtærede Minister sige, at jeg har ikke gjort Kurserne til Genstand for en nøjere Undersøgelse og set, hvorledes de er forrykket i det indbyrdes Forhold; men det er ganske udelukket — det vilde være fuldkommen naturstridigt — at en eventuel forholdsmæssig Bedring af de lukkede Seriers Kurser skulde kunne føres tilbage til det foreliggende Lovforslag.

Hvad det principielle angaar, har jeg paa ingen Maade forladt mit principielle

Standpunkt. Jeg har nævnt her i Dag, at for de enkelte Bankers Vedkommende kan Forholdene stille sig vidt forskelligt, og jeg tænker her specielt paa Udlaansrenten. Den højtærede Minister holder sig alene til Spørgsmaalet om Indlaansrenten, men det er i Virkeligheden en Refleksvirkning, man skal have frem. Det gælder i allerhøjeste Grad om, at Udlaansrenten har sin Bevægelsesfrihed, og det har den ikke, naar den skal gøres til Genstand for ministerielt Skøn og ministerielt Diktat i en eventuel Situation.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord til det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch). Det ærede Medlem mente, at vi fra vor Side bar Kappen paa begge Skuldre, og sagde, at vi erklærede, at vi vilde Maalet, men vi vilde faktisk ikke Midlerne. Det ærede Medlem gjorde endvidere den Bemærkning, at vi udelukkende tog Hensyn til Kapitalen. Jeg vil gerne i al Korthed tilbagevise det ærede Medlems Udtalelser paa begge disse Punkter. Jeg fremhævede i min første Tale i Dag, at det netop ikke var Hensynet til Banker eller Sparekasser, der for os var det afgørende, det var alene Hensynet til Samfundet, Hensynet til at naa de bedst mulige Resultater, altsaa de Resultater, som jeg stadig fastholder, at ogsaa vi fra vor Side tilstræber. Og den Omstændighed, at vi tillader os at have en anden Mening om Veje og Midler, kan ikke berettige det ærede Medlem til at skyde os i Skoene, at vi bidrager til at sabotere en ønskelig Renteordning. Det, der er os imellem, er ganske simpelt Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal gaa den ene eller den anden Vej.

Jeg ønsker ikke at forlænge denne Diskussion yderligere, men skal endnu kun sige, at jeg saa til Gengæld glæder mig over det ærede Medlems Tilsagn om, at man vil prøve paa at gaa ind i en Realitetsforhandling for at naa et Resultat ad Frivillighedens Vej.

Handelsministeren (Hauge): Jeg skal kun gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af, at den ærede konservative Ordfører (Stein) nu paa ny har sagt, at det var fuldkommen vilkaarligt, hvorledes Banker og Sparekasser vilde stille sig med Hensyn til Udlaansrenten, og at der overhovedet ikke er givet noget Direktiv for Forstaaelsen af § 10 i Lovforslaget. Dette er ikke rigtigt. Forholdet er det — og det kan aldeles ikke give noget Grundlag for en vilkaarlig Disposition af de paagældende Institutioner, det ved de paagældende Ledere særdeles vel —, at den indirekte Fremgangsmaade, her foreslaas anvendt, er den eneste mulige, og den